

"Att kunna övervinna sig själv alla dagar"

Botgöringsandan går inte ut på att vissa dagar göra stora botövningar för att sedan lägga dem åt sidan andra dagar. Botgöringsanda är att kunna övervinna sig själv alla dagar och erbjuda saker – stora och små – av kärlek och utan att göra väsen av det. (Smedjan, nr. 784)

19 augusti

Men det ligger en mäktig fiende som lurpassar på oss. Denna fiende, som motsätter sig vår avsikt att förkroppsliga Kristi lära i våra liv, är högmodet, som växer om vi inte försöker fatta Herrens välgörande och barmhärtiga hand efter våra misslyckanden och nederlag. Då fylls själen av dunkel – ett dystert mörker – och tror sig förtappad. Och fantasin hittar på hinder som inte är verkliga, hinder som skulle försvinna om vi bara försökte se på situationen med en gnutta ödmjukhet. På grund av högmodet och fantasin skapar själen således ibland svåra lidanden för sig själv, men det är lidanden i vilka Kristus inte är närvarande, för där Herren finns råder alltid frid och glädje, även om själen är som ett öppet sår och försjunken i mörker.

En annan av vår helgelses hycklande fiender är uppfattningen att denna inre kamp måste vända sig mot extraordinära hinder, mot

eldsprutande drakar. Det är ännu ett tecken på högmod. Vi vill kämpa, men vi vill göra det så det hörs, till ljudet av trumpetfanfarer och under fladdrande standar.

Vi måste övertyga oss om att klippans värsta fiende inte är hackan, yxan eller något annat liknande verktyg, hur slagkraftigt det än är, utan det ständiga sipprandet av vatten som droppe för droppe tränger in i hällens sprickor, tills det förstört klippans struktur. (När Kristus går förbi, nr. 77)